

at bekæmpe vildskud i erhvervslivet, ikke kan undgå at få øje på — er en belysning af (et røntgenbillede, om man vil), hvordan det egentlig har kunnet lade sig gøre, at nogle få personer — uden at eje værdier selv — har kunnet få rådighed over en række erhvervsvirksomheder og til sidst altså også over De danske Bomuldsspindrier. Hvem forstrakte personerne bag Boss med de fornødne kontanter? Var det banker? Og var der i så fald bankmæssig sikkerhed? Var det finansieringsselskaber? Kan det være rigtigt — som det har været påstået — at et af de implicerede finansieringsselskaber ejes af en af hovedbankerne og et af vore store og ansete forsikringsselskaber? I denne forbindelse kunne det nok have almen interesse at få oplyst, hvorfor hovedbankerne hver har et finansieringsselskab. Bliver der også krævet bankmæssig sikkerhed, når bankernes indlånsmidler lånes ud gennem et finansieringsselskab? Hvilken pris har de penge, der udlånes på den måde? Er bankernes udlånsvirksomhed gennem finansieringsselskaber underkastet kontrol (revision, banktilsyn) som bankens øvrige virksomhed?“

Ordføreren understregede de skader og tab, der var lidt, og sluttede:

„Som anført i bemærkningerne er der tillige et behov for at få undersøgt, om lovændring eller ændret administrativ praksis vil kunne yde mindretalsinteresser i aktieselskaber en bedre beskyttelse og derved begrænse tab for aktionærer og andre som følge af transaktioner som dem, Bosssagen har afsløret.

Hverken den på fællesnordisk grundlag forberedte ændring af aktieselskabsloven eller det bebudede forslag til en ny fondsbørslov kan erstatte den her foreslåede undersøgelse, og jeg anbefaler derfor forslaget til tingets velvillige behandling.“

Ved forslagens 1. behandling udtalte handelsministeren indledningsvis, at regeringen havde ganske den samme interesse som forslagsstillerne i, at omstændighederne i forbindelse med stiftelsen og sammenbruddet af sammenslutningen Boss of Scandinavia blev klarlagt til bunds og i alle aspekter. Dette gjaldt både det strafferetlige, som måtte finde sin afgørelse i forbindelse med den verserende retssag, og en undersøgelse som den foreslåede med sigte på at belyse, om de opståede tab kunne være afværget ved ændret lov eller ændret administrativ praksis. Hvad der skilte forslagsstillerne og regeringen havde kun relation til spørgsmålet om, *hvordan de nødvendige undersøgelser rettest burde gennemføres*. Regeringen var på dette punkt af den opfattelse, at det ikke ville være en rigtig fremgangsmåde at nedsætte et særligt undersøgelsesudvalg, så længe straffesagen verserede for byretten, men regeringen ville ikke afvise, at nedsættelsen af et sådant udvalg kunne komme på tale, når retssagen havde fundet sin afklaring.

Dette standpunkt begrundede handelsministeren dels med de store praktiske vanskeligheder med hensyn til materialet, som for